

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριὸν

Συνέχεια ἴδε σελ. 247

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἶπω ἀμέσως, εἰ-
πεν ὁ νεώτερος, ὅτι ὁ πλανήτης σας ἀπέτυχε καθ'
ὀλοκληρίαν ἐνεκὰ περιστατικοῦ συμβάντος πρὸ
δέκα περίπου ἑκατομμυρίων ἐτῶν. Ἦτο τότε ἡ
πρώτη, ἡ ἀρχέγονος περίοδος τῆς γήινου γενέ-
σεως. Ὑπῆρχον ἤδη φυτὰ καὶ μάλιστα φυτὰ
ἐξαίσια, εἰς τὰ βᾶθη δὲ τῶν θαλασσῶν καὶ εἰς
τὰ περάλια ἀνεφαίνοντο τὰ πρῶτα ζῶα, τὰ
μαλάκια τὰ ἀκέφαλα, κωφά, βωβά, καὶ στερου-
μενα φύλου. Γινώσκετε ὅτι ἡ ἀναπνοὴ ἀρκεῖ εἰς
τὰ δένδρα ὅπως τραφῶσιν ἐντελῶς καὶ ὅτι αἱ
πλέον εὐρωστοὶ δρυς ὑμῶν, αἱ μᾶλλον γιγάντεια
κέδροι οὐδέποτε ἔφαγόν τι, τὸ ὑποῖον ἐν τούτοις
δὲν τὰς ἡμπόδιτε ν' αὐξήθωσιν. Τρέφονται διὰ
μόνης τῆς ἀναπνοῆς. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν,
κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν, διὰ τοῦ σώματος ἐνὸς
ἐκ τῶν πρώτων μαλακίων διήλθε σταγὼν ὕδατος
πυκνότερα ἀπὸ τὸ περιβάλλον αὐτό. Ἴσως τὴν
εὔρε καλὴν, αὕτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ πρώτου
πεπτικοῦ σωλήνος, ὅστις ἐμελλε νὰ ἔχη τοιαύτην
ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐφ' ὅλων τῶν ζῶων. Βραδύτε-
ρον δὲ καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ πρῶ-
τος δολοφόνος ὑπῆρξε τὸ φαγὼν μαλάκιον.

« Ἐνταῦθα δὲν τρώγουσιν· οὐδέποτε ἔφαγον καὶ
οὐδέποτε θὰ φάγωσιν. Ἡ πλᾶσις ἀνεπτύχθη
βαθμηδὸν ἐιρηνικῶς, εὐγενῶς, ὅπως ἤρχισεν. Οἱ
ὀργανισμοὶ τρέφονται ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀνκνεοῦσι
τὰ ἐκ τῶν μόρια διὰ τῆς ἀπλῆς ἀναπνοῆς, ὡς
πράττουσι τὰ ἐπίγεια ὑμῶν δένδρα, οὐ ἕκαστον
φύλλον εἶνε εἰς μικρὸς στόμαχος. Εἰς τὴν προσ-
φιλῇ σας πατρίδα δὲν δύνασθε νὰ ζήσητε οὔτε
μῖαν ἡμέραν εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ φονεύσητε.
Παρ' ὑμῖν ὁ νόμος τῆς ζωῆς εἶνε ὁ νόμος τοῦ
θανάτου. Ἐνταῦθα οὐδέποτε ἐπῆλθεν εἰς τινὰ
ἡ ἰδέα νὰ φονεύσῃ ἕστω καὶ ἐν πτηνόν.

» Εἰσθε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡττον σφαγεῖς·
αἱ χεῖρές σας εἶνε αἰματοδαφεῖς. Οἱ στόμαχοί σας
εἶνε ἐμπεπλησμένοι τροφῶν. Πῶς λοιπὸν θέλετε
με' ὀργανισμοὺς τόσοι χονδροειδεῖς ὡς τοὺς ἰδικούς
σας νὰ ἔχητε ἰδέας ὀρθάς, κηχαράς, ὑψηλάς, θὰ
προσθήσω δὲ (καὶ συγχωρήσατέ με διὰ τὴν εἰ-
λικρινείαν μου) ἰδέας ἰδικάς σας ; Ὅποῃαι ψυχαὶ
δύνανται νὰ κατοικῶσιν εἰς παρόμοια σώματα ;
Σκέφθητε λοιπὸν πρὸς στιγμὴν καὶ μὴ βουκαλᾶ-
σθε ἀπὸ τυφλὰς πλάνας πάρα πολὺ ἰδεώδεις διὰ
τοιοῦτον κόσμον.

— Πῶς ! ἀνεφώνησα διακόπτων αὐτὸν ἀρνεῖσθε
ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωσιν ἰδέαι ἰδικάς των ;
Ἐκλαμβάνετε τοὺς ἀνθρώπους ὡς κτήνη ; Ὁ Ὁ-
μηρος, ὁ Πλάτων, ὁ Φειδίας, ὁ Σενέκας, ὁ Βιρ-
γίλιος, ὁ Δάντης, ὁ Κολόμβος, ὁ Βάκων, ὁ Γα-

λιλιᾶος, ὁ Πασκάλ, ὁ Λεοναρδος, ὁ Ῥαφαήλ, ὁ
Μότσαρτ, ὁ Βετόβεν οὐδέποτε ἔσχον ὑψηλὴν τινὰ
ἐμπνευσιν ;

Ἐὐρίσκετε τὰ σώματά μας χονδροειδῆ καὶ
ἀπεχθῆ· ἀλλ' ἀνέβλεπετε διερχομένους πρὸ ὑμῶν
τὴν Ἑλένην, τὴν Φρύνην, τὴν Ἀσπασίαν, τὴν
Σαπφώ, τὴν Κλεοπάτραν, τὴν Λουκρητίαν Βορ-
γίαν, τὴν Ἀγνὴν Σορέλ, τὴν Ἀρτέμιδα τοῦ Πο-
ατιέ, τὴν Μαργαρίταν τοῦ Βαλοᾶ, τὴν Βοργέζε,
τὴν Ταλιέν, τὴν Ῥεκαμιέ, τὴν Ζώρζ καὶ τὰς
ἐξαίσιας ἀντιζήλους των, θὰ ἐσκέπτεσθε ἴσως
διαφορετικῶς. Ἄ, φίλτατε κάτοικε τοῦ Ἀρεως,
σᾶς λέγω καὶ ἐγώ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐκφράσω
τὴν λύπην μου, διότι δὲν γνωρίζετε τὴν Γῆν εἰμὴ
μόνον μακρόθεν.

— Ὡς πρὸς τοῦτο ἀπατάσθε, διότι κατόκησα
ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη εἰς τὸν κόσμον ἐκεῖνον. Τὸ
διάστημα αὐτὸ μοὶ ἦτο ἀρκετόν, σᾶς διαβεβαιῶ
δὲ ὅτι δὲν θὰ ἐπέστρεφα πλέον ἐκεῖ. Τὰ πάντα
εἶνε ἐλλιπῆ . . . καὶ αὐτὰ ἐπίσης τὰ ὑποῖα σᾶς
φαίνονται θελατικώτατα. Νομίζετε ὅτι εἰς ὅλους
τοὺς κόσμους τοῦ Οὐρανοῦ τὰ ἄνθη παράγουσι
καρποὺς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ; Τὸ τοιοῦτο δὲν
θὰ ἦτο ὅπως οὐκ σκληρόν ; Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἀγαπῶ
τὰ ἡράνθημα εἰς τοὺς κάλυκας τῶν ῥόδων.

— Ἀλλ' ὑπάρχουσιν ὅμως, ὑπέλαβον, καὶ
πνεύματα ὑπέροχα ἐν τῇ Γῇ καὶ ἀληθῶς θαυ-
μάσια πλάσματα. Δὲν δυνάμεθα τάχα νὰ βαυ-
καλώμεθα ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι ἡ τε σωματικὴ
καὶ ἡ ἠθικὴ καλλονὴ θὰ βαίνει τελειοποιουμένη
ὡς ἐγένετο μέχρι σήμερον καὶ ὅτι καὶ ἡ διάνοια
ἐπίσης βαθμηδὸν θὰ φωτίζεται ; Δὲν διερχόμεθα
ὅλον τὸν καιρὸν μας τρώγοντες. Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ
τέλους μεθ' ὅλας τὰς ὑλικὰς ἐργασίας των θ' ἀ-
φιερῶσι καθ' ἐκάστην ὥραν τινὰς εἰς τὴν ἀνά-
πτυξιν τῆς διανοίας των. Τότε βεβαίως δὲν θὰ
ἐξακολουθήσωσι πλέον κατασκευάζοντες μικροὺς
θεοὺς κατ' εἰκόνα αὐτῶν· ἴσως δὲ θὰ καταργή-
σωσι καὶ τὰ παιδαριώδη αὐτῶν ὅρια ὅπως ἀφή-
σωσι νὰ ἐπικρατήσῃ πανταχοῦ ἡ ἁρμονία καὶ ἡ
ἀδελφότης.

— Ὅχι, φίλε μου, διότι ἂν τὸ ἤθελον, θὰ τὸ
ἐπραττον ἀπὸ σήμερον. Καὶ ὅμως περὶ παντός ἄλ-
λου σκέπτονται. Ὁ ἐπίγειος ἄνθρωπος εἶνε μικρὸν
ζῷον τὸ ὅποιον ἀφ' ἐνὸς δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη-
ν νὰ σκεφθῇ, διότι δὲν ἔχει ψυχικὴν ἀνεξαρ-
τησίαν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀγαπᾷ νὰ μάχηται καὶ
στηρίζει φανερώς τὸ δίκαιον ἐπὶ τῆς ἰσχύος. Αὕτη
εἶνε ἡ ὁρεξίς του καὶ αὕτη ἡ φύσις του. Οὐδέπο-
τε θὰ κατορθώσητε ὅπως ὁ ἄλγος ἀκανθῶν πα-
ραγάγῃ ῥοδάκινα.

Συλλογίσθητε ὅτι αἱ θελκτικώταται τῶν γηίνων γυναικείων καλλωνῶν, ἅς πρὸ ὀλίγου ἀνεφέρετε, εἶνε χονδροειδῆ τέρατα ἀπέναντι τῶν αἰθερίων γυναικῶν τοῦ Ἄρεως, αἵτινες ζῶσιν ἐκ τοῦ ἀέρος τοῦ ἑαρός μας, ἐκ τῶν ἀρωμάτων τῶν ἀνθέων μας καὶ εἶνε τόσον ἡδυπαθεῖς, ἐν τῇ φρικιάσει μόνῃ τῶν πετέργων των ἐν τῷ ἰδεῶδει ἀσπασμῷ τοῦ στόματός των, ὅπερ οὐδέποτε ἐγεύθη τροφῆς, ὥστε ἂν ἡ Βεατρίκη τοῦ Δάντου ἤθελεν εἶνε τοιαύτης φύσεως, οὐδέποτε ὁ ἔνδοξος Φλωρεντίνος θὰ ἔγραφε τὰ δύο μέρη τῆς *Θείας Κωμωδίας* τοῦ θὰ ἤρχιζεν ἐκ τοῦ Παρραδείσου καὶ οὐδέποτε θὰ κατήρχετο ἐξ αὐτοῦ. Συλλογίσθητε ὅτι οἱ ἔφηβοί μας ἔχουσι τόσῃν ἔμφυτον μάθησιν, ὅσῃν ὁ Πυθαγόρας, ὁ Ἀρχιμήδης, ὁ Εὐκλείδης, ὁ Κέπλερος, ὁ Νεύτων, ὁ Λαπλάς καὶ ὁ Δάρβιν μεθ' ὅλας τὰς φιλοπόνους μελέτας των· χάρις εἰς τὰς δώδεκα ἡμῶν αἰσθήσεις διατελοῦμεν εἰς ἄμεσον συκοινωνίαν μετὰ τοῦ σύμπαντος· αἰσθανόμεθα ἐνταῦθα, ἐξ ἀποστάσεως ἑκατὸν ἑκατομμυρίων λευγῶν τὴν ἑλξιν τοῦ διερχομένου Διὸς· βλέπομεν μὲ γυμνὸν ὀφθαλμὸν τοὺς δακτυλίους τοῦ Κρόνου· προαισθανόμεθα τὴν ἄφιξιν κομήτου τινός, τὸ σῶμα μας δὲ εἶνε ἐμπλησμένον ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ἐξ οὗ δονεῖται πᾶσα ἡ φύσις. Ἐδῶ, παρ' ἡμῖν, οὐδέποτε ὑπῆρξεν οὔτε θρησκευτικὸς φανατισμός, οὔτε δῆμιοι, οὔτε μάρτυρες, οὔτε διαίρεσεις διεθνεῖς, οὔτε πόλεμοι· ἀλλ' ἐκ τῶν πρώτων ἡμερῶν ἡ ἀνθρωπότης φύσει εἰρηνικὴ καὶ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ πάσης ὑλικῆς ἀνάγκης ἔζησεν ἀνεξάρτητος τὸ τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ἐν διαρκεῖ διανοητικῇ δράσει ἀδιακόπως ἀνυψουμένη μέχρι τῆς γνώσεως τῆς Ἀληθείας. Ἄλλ' ἔλθετε κάλλιον ἕως ἐδῶ.»

Προὔχωρῃσα ἐπ' ὀλίγον μεθ' ὧν συνωμίλουν πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, φθάσας δὲ ἀπέναντι τῆς ἐτέρας κλιτύος διέκρινα πλῆθος φώτων διαφόρων ἀποχρώσεων περιδινουμένων εἰς τὸν αἶρα. Ἦσαν οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτου, οἵτινες τὴν νύκτα καθίστανται φωτεινοὶ ὁσάκις θέλουσιν. Ἄρματα αἰθέρια, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ἐσχηματισμένα ὑπὸ φεγγαβολούντων ἀνθέων ἔφερον ὀρχήστρας καὶ χορούς· ἐν ἐξ αὐτῶν διήλθε πλησίον μας ἐλαθόμεν δὲ θέσιν ἐν τῷ μέσῳ νεφέλης ἀρωμάτων. Αἱ ἐντυπώσεις ἅς ἡσθανόμην ἦσαν ὅλως διάφοροι ἐκείνων ἃς εἶχα αἰσθανθῆ ἐπὶ τῆς Γῆς, ἡ δὲ πρώτη ἐκείνη νύξ ἐπὶ τοῦ Ἄρεως παρήλθεν ὡς ὄνειρον ταχύ, καθότι περὶ τὴν ἡὺ εὐρίσκωμην ἀκόμῃ ἐντὸς τοῦ αἰθερίου ἄρματος συνδιαλεγόμενος μὲ τοὺς πρὸ μικροῦ γνωρίμους μου μὲ τοὺς φίλους των καὶ τοὺς ἀορίστους καὶ ἀπεριγράπτους αὐτῶν συντρόφους. Ὅποιον

πανόραμα ἦτο τὸ παρουσιασθὲν κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Ἄνθη, καρποί, ἀρώματα, μαγικὰ μέγαρα ἡγείροντο ἐπὶ νήσων ἐχουσῶν τὴν βλάστησιν πορτοκαλόχρουν, τὰ ὕδατα ἐξετεινοντο ὡς διαυγῆ κάτοπτρα, φαιδρὰ δὲ ζευγὴ ἐνάερια κατήρχοντο στροβιλιζόμενα ἐπὶ τῶν μαγευτικῶν ὀχθῶν. Αὐτόθι πᾶσαι αἱ ὑλικάι ἐργασίαι ἐκτελοῦνται διὰ μηχανῶν καὶ διευθύνονται ὑπὸ τινῶν γενῶν ζῶων τελειοποιημένων, ὡς ἡ νοημοσύνη εἶνε περίπου τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ οἷα καὶ τῶν ἐπὶ τῆς Γῆς ἀνθρώπων. Οἱ κάτοικοι ζῶσι μόνον διὰ τοῦ πνεύματος καὶ διὰ τὸ πνεῦμα· τὸ νευρικὸν των σύστημα ἔχει φθάσει εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἀναπτύξεως ὥστε ἕκαστον των ὄντων ἐκείνων, ἐνταυτῷ λίαν ἄβρὸν καὶ λίαν ἰσχυρὸν ὁμοιάζει πρὸς συσκευὴν ἡλεκτρικὴν, τὰ δὲ συναισθήματά των καὶ αὐτὰ τὰ πλέον ὑλικά, ἅτινα αἰσθάνονται μᾶλλον διὰ τῆς ψυχῆς ἢ διὰ τοῦ σώματος ὑπερβαίνουν κατὰ τὸ ἑκατονταπλάσιον πᾶν ὅ,τι δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ αἰσθανθῶμεν διὰ τῶν πέντε ἡμῶν γηίνων αἰσθήσεων ἡνωμένων... Εἶδός τι θερινοῦ ἀνακτόρου φωτιζομένου ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἔκειτο κάτωθεν τῆς ἐναερίου ἡμῶν γόρδολας. Ἡ γείτων μου, ἥς αἱ πτέρυγες ἔφρισσαν ἐξ ἀνυπομονησίας ἐπάτησε μὲ τὸν ἄβρὸν πόδα ἐπὶ θάμνου ἀνθέων, κειμένου μετὰ ζυδύς πιδάκων ἀρωμάτων,

— Θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν Γῆν; μοι εἶπε τείνουσα μοι τὰς ἀγκάλας.

— Οὐδέποτε! ἀνέκραξα καὶ ὥρμησα πρὸς αὐτήν...

Ἄλλὰ ταῦτοχρόνως εὐρέθην μόνος, πλησίον τοῦ δάσους μου, εἰς τὸ πρανὲς τοῦ λοφίσκου, παρὰ τὸν ὁποῖον ἔρρεεν ἐλικοειδῶς ὁ Σηκουάνας. Οὐδέποτε!.. ἐπανελάμβανον προσπαθῶν πάλιν νὰ συλλάβω τὸ ἀποπτὰν γλυκὺ ὄνειρον. Ποῦ ἤμην λοιπόν; Ἦτο τόσον ὠραῖον!

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ πρὸ μικροῦ καὶ ἤδη ὁ πλανήτης Ἄρης, λαμπρότατος τότε, ἀνέτελλεν εἰς τὸν οὐρανόν.

α Ἀ! εἶπον φωτισθεῖς ὑπὸ παροδικῆς λάμψεως, ἐκεῖ ἤμην!.. Ὑπὸ τῆς αὐτῆς λικνιζόμενοι ἑλξέως οἱ δύο γείτονες πλανῆται βλέπουσιν ἀλλήλους διὰ μέσου τοῦ διαφανοῦς διαστήματος. Δὲν ἔχομεν ἄρα γε εἰς τὴν οὐράνιον ταύτην ἀδελφότητα τὴν πρώτην εἰκόνα τοῦ αἰωνίου ταξιειδίου; Ἡ Γῆ δὲν εἶνε πλέον μόνῃ εἰς τὸν κόσμον. Τὰ πανοράματα τοῦ ἀπείρου ἀρχίζουν νὰ ἐκτυλίσσωνται. Εἴτε κατοικοῦμεν ἐδῶ εἴτε παρὰ πλεύρως, εἴμεθα οἱ πολῖται οὐχὶ μιᾶς χώρας ἢ ἐνὸς κόσμου, ἀλλὰ πράγματι οἱ πολῖται τοῦ ΟΥΡΑΝΟΥ.

* Ἐπεται συνέχεια

[Μετάφρασις Χ.]